

THE young idea

இளஞாயிறு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XI.

Wednesday, December 17th, 1947.

No. 12

EDITORIAL

YOUTH IN POLITICS

"CIVILISATION"! WHITHER IS IT HEADING?

THE EPISCOPAL VISIT

பத்திரிகைப் பேரவை முனை

கடற்கரை வனப்பு

சமூகத்தில் பெண்களுக்கெரிய இடம்

A. DEVA RAJAH,
English Editor.

By K. V. S. Kathirama-
nathan

By D. S. Sanders

By J. M. N. K.

By ச. சண்முகவடிவேல்

By "மகிமை"

S. SELVARATNAM,
Tamil Editor.

Page

1

2

4

8

9

10

13

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XI

Wednesday, Dec. 17th, 1947.

No. 12

Editorial Notes

What is wrong with the Young Idea? Has it grown too old to make further appearances? Will it ever appear again or is it that the "Y I" has ceased for ever? These are some of the questions that have been ceaselessly fired at the Editor during the past few weeks.

Dear Reader! Do not be alarmed. The "Y I" is still alive and kicking. But as her financial position has been bad in recent times she is unable to make public appearances as often as she would like to.

We must patiently wait for brighter days to come, when the cost of paper and printing would come down making

it possible for us to publish the "Y I" every fortnight. As things are at present we cannot afford to publish the "Y I" more than twice a term.

The Student Council.

After much agitation the student body has at long last succeeded in convincing the authorities that they are really serious and mean business when they clamour for the revival of the Student Council. The Principal has promised to definitely revive the Student Council at the beginning of next year. Let us make use of the opportunity to prove to the authorities that we are really capable of managing our own affairs.

Jaffna College at Football

The Football season at Jaffna College began with all earnestness, and the players and the coach set down to the task to produce one of the best and most powerful teams ever produced in recent years. They reaped the reward by winning nearly all the matches they played.

Jaffna College once again kept out of the J. S. S. A. Football Competition along with other prominent Colleges, as it was felt that the original aim and purpose of the competition has now been defeated. This aim has been superseded by the idea of winning the matches played, by

whatever means, fair or foul; and this is often aided by the clamourings of the unruly spectators and enthusiasts. Friendly matches have taken the place of this competition and this system has proved to be far more healthy than its predecessor.

We started off with two games against selected teams and won them both with ease. At the encounter with Skandavarodaya College our side was not fully represented and we had to be content with a draw. We had a clear victory over Hartley College when we won them by four goals to one. In our next match we won Victoria College by two goals to one.

Then came the long awaited 'Battle of the Golds'. This match was the most thrilling game played by any College this season. Our opponents were equally powerful, knowing this, our team did their very best. Our players with swift movement, clever passings and good teamwork brought us victory. Jaffna College swept throughout their defence and secured a victory by one goal to nil. Though each member of our team played his part well, yet special mention must be made of our captain Kumarachan-

dran who is easily "*Primus inter pares*". He played a captain's game and it was he who led us to victory. The Patricians left no stone unturned to win the match but our defence was impregnable. With Yogeswaren at his best on the full line and Brodie, the guardian at the nets, their repeated attempts to net the ball turned out futile.

To crown these all, we had yet another victory when we defeated Parameshwara College by two goals to nil. Here again Kumarachandran and Yogeswaren rose up to the occasion. Well done players! J. C. is really proud of you.

The Team:—*Goalie*:—Brodie A. M., *Full backs*:—Yogeswaren K; and Sivasubramaniam E; *Half-backs*:—Sobaratnam R. T; Kumarachandran M. (Capt) and Thurasingham S. *Forwards*:—Kathirgamar, Nadarajah, Ramachandran, Sangaralingam and Krishna-swamy.

Reserves. 1. S. Ariasingam
2. Sivasubramaniam

Sports Editors.

Youth in Politics

When I joined Jaffna College, (and that was some time before the general elections) I made it my point to study the reactions of the students to the coming elections. I listened to different shades of opinion, discussed with the leading students, and the impression they gave me was that the Youth of Jaffna College meant business in politics.

I noted with pleasure the insusceptibility of most of the students to the influences of personalities but regretted that their insusceptibility at times amounted to stubbornness even in the face of reason. I know, in particular, of a student who is quite

literally a rock. It is unfortunate, for early symptoms of bigotry narrow down one's intellect, so that at a future date when he is involved in public affairs he may not contribute anything significant towards the enlightenment of his community.

At first I attributed to the personal influence of an ex-teacher who stood for election as an independent candidate, the hostile attitude of many students towards the All-Ceylon Tamil Congress. Later I had to revise my opinion for I discovered that most among the many looked upon with disfavour the candidature of the ex-teacher.

To nearly every one whom I met and who was interested in politics I put the question, "Are you for or against the Congress?" The replies I got varied and some were even amusing. All showed evident signs of immature grasp of things. The one that amused me most was the reply from a student of Government that he supports the Tamil Congress in the absence of the Lanka Sama Samaja Party. I was naturally surprised, and I was forced to conclude that here was an extreme case of mental imbecility. I subsequently found out that he was an aspiring clerical servant.

This reminds me of a certain University student who had strong leftist views, who even participated in that regrettable demonstration of clerical strikers, despite the warnings of several people including Dr. Jennings, on his early bid to jail. I was shocked to see this same student, this indefatigable toiler for the upliftment of the masses, this champion of the proletariat, in Jaffna during the elections exhibiting the same unremitting toil in support of the Tamil Congress. I later learnt that this student receives for his expenses in Colombo during sessions of the University, a monthly sum amounting to just the initial salary of a clerical servant.

Several among the Tamil Congress enthusiasts have told me about their dissatisfaction at the Tamil Congress organisation. I, am of opinion, that the A. C. T. C. is an organised disorganisation. The president and a few are intent on persevering in the present state of disorganisation. I, for one, am an ardent Congress man, though not a member, yet I feel that we must have a more progressive rational president. I find it difficult to indicate in this article many of my views, but I like to emphasise the absolute retention of the A. C. T. C. and its participation in the Politics of Ceylon. It is not a hatred for the Sinhalese that prompts one to express this statement, but the dangerous perpet-

rators of the philosophies of Lenin, Stalin and Trotsky.

I had watched on the pavements in Colombo, piles of "Colombo City News" vanishing in a remarkably short space of time. I have seen students devouring 'news' with greater relish than they would a bunch of Californian grapes. Yet in a small cafe behind this College, the manager incurred heavy loss in trying to boost the sale of the "Colombo City News". Unmistakably students of Jaffna College resent an influx of revolutionary ideas, resent this form of abuse, resent all that savoured of the revolutionary Left. I am aware of only a very few, a negligible fraction of the whole, who are obsessed with ideas of a revolution and proletarian Utopia.

Opinion, had been expressed not merely by some in Jaffna College but several outside, that the parties L. S. S. P., C. P., and B. L. P. are potential sources of danger to Democracy and Ceylon: I wholly endorse this view but I am perfectly sure that the danger is not immediate. As long as they wrangle over Lenin, Stalin and Trotsky, they spell ruin on themselves. They would appear as an imminent danger only when they form a consolidated front; and once such a consolidated front emerges victoriously in one General election the chances of a general election for ever afterwards are remote. The Utopia, they "assure us of" is a false one. The "socialism" they propound is degenerate fascism.

It will appear redundant to quote and discuss at length the recent happenings in Rumania, Bulgaria, Yugoslavia and Poland and stress on the dangers we face from parties of the stamp of the B. L. P. I am sure that so long as the present purity of political thought is maintained by the Youth of Jaffna College, and so long as its influence is felt outside, the propagandists of the leftist parties will find it difficult to turn the scales against the A. C. T. C. in the next general election.

K. V. S. KATHIRAMALAINATHAN.

"Civilisation"! Whither is it heading?

By D. S. Sanders

It is the firm belief of the majority of civilised people, that they have advanced considerably. They are convinced that there has been a marked progress in every sphere of life, and they point to the scientific researches—the atomic energy in particular—to the rise in the standard of living and to the advantages of machinery. The modern man enjoys comforts and "pleasures" of life which have been denied to his predecessors. And it is his belief that with the evident rise in the standard of living he has progressed considerably.

This is the opinion of those who are merged in modern conditions, and are incapable of viewing the situation from a detached point of view. Have we really progressed? Whither is our civilisation heading? Technical and mechanical advances which we see with amazing rapidity in the world today, take us nowhere near "Progress" in the true sense of the word. It is we who find the quality of living of every individual, which determines, the advancement of any particular age or civilisation. Viewed in this light there has been little "progress" in the contemporary world.

The huge industrial and scientific civilisation, has transformed the world. And the conditions of the contemporary civilisation retard the progress of the individual and the community alike. There are numerous counter influences which affect us, and many have fallen victims of this disintegration. In the contemporary world, cultural and social values are completely lost sight of by the average man and they are confined to a minority—to an ever decreasing minority.

What has been the ultimate cause of these revolutionary and detrimental changes? To a large extent the source of evil has been the machine. It has brought to the forefront the attendant problem of "mass production". And a satisfactory solution to this

problem has been found in the creation of needs and tastes where they do not exist. Base tastes have been stabilised for exploitation. The modern man has no personal interest in his work, he is interested in his job merely from the point of view of his profits, and he receives no personal satisfaction. As a result the contemporary man, in the different walks of life, seeks compensation for life in what he terms "leisure". This problem of leisure did not exist in the past, and this has come to be one of the chief causes of degradation. The individual in a large number of cases, has ceased to be a thinking human being. He is incapacitated by the nature of his work to face reality and he seeks refuge from reality, in the ephemeral entertainment which contemporary civilisation insists in offering him, and which he is made to believe optimistically is the hall mark of progress.

Contemporary civilisation is in a state of disintegration. It is the disintegration of the contemporary civilisation and the pretensions of what is termed progress, that is uppermost in the minds of most literary men of the age. It is the bitter awareness that contemporary civilisation is doomed that makes T. S. Eliot to assert almost in a tone of irony "The rats are underneath the piles", where the rats are to him symbolic of the civilized man. It is this same idea of the disintegration of civilisation that is uppermost in his poem "Gerontion"—where the "old man... wailing for rain" is to him symbolic of this dying civilisation. Eliot is deeply aware of the fact that he is in a world in which money is the moving force, and cultural values are decadent, and he conveys this forcibly when he says in the same poem "The few (who is symbolic of money), sits on the window sill" of the dying man—who is symbolic of our civilisation. In his poem "Wasteland" the

very title of the poem suggests the attitude of the poet towards the contemporary world. It is his bitter awareness of the precarious position of the modern man that makes him cry out,

"He is fear in a handful of dust"
or again

"He who was living is now dead
We who were living are now dying".

D. H. Lawrence is another who is deeply aware of the process of disintegration which we generally term progress. It is this awareness that urges him to say in his novel *Lady Chatterjee's lover*.—

"The utter negation of the gladness of life, the utter absence of the intellect for shapely beauty, the utter dearth of the human intuitive faculty was appalling". Or again it is in a tone of irony that Aldous Huxley in his novel *"Time must have a stop"*

gives an insight into contemporary civilisation—says, "And yet the only faith of the majority of twentieth century Europeans and Americans is the faith in the future—the bigger and better future which they know "Progress" is going to produce for them—like rabbits out of a hat.

To eradicate these evils and at least to check the forces of disintegration, the individual should be aware of what has been lost and what has been substituted. Yet it is a tragedy that few are aware of this disintegration and these counter influences. Wherein lies then the hope or the remedy? The remedy is to be sought—if ever it is, in our Education. An Education not for pecuniary ends, but which would make the individual aware of his environment and enable him to adopt himself to successfully resist these counter influences, and develop his personality.

The Lures of Lanka

Lanka has its lures which draw the tourists of various nationalities in ever increasing numbers every year. The Western tourist who has felt the lures of Lanka is high in praise of this isle of charm, colour and contrast. Lanka has meritoriously earned the name, "The Tourists' Paradise".

While the steamer is refuelling or loading and unloading the Western tourists who spend their time peacefully smoking their pipes in the chequered lounges of the Grand Oriental Hotel have seen little of Ceylon where Nature has lavishly bestowed her gifts. After seeing the confused sights of Colombo and hearing the din and noise of traffic, the Western tourists should not embark steamer with the satisfaction that they have seen enough of Ceylon, Colombo—a strange mixture of East and West, offers little for the tourists that can give them the satisfaction that they

have seen enough of Ceylon. Having been embarrassed by the cosmopolitan atmosphere of Colombo, they would not be able to treasure happy memories of Lanka but would only possess vague recollections of drinks and dances at the G. O. H. A sensitive tourist who has not seen the real Lanka would have missed an initial stimulus to discover and enjoy the beauty of Oriental countries.

One begins to wonder what the first impact of Ceylon would be on the mind of a sensitive tourist. I would venture to say that the first impact would be a favourable one, for a riot of colours would meet the eyes of the tourist who has his first glimpse of Lanka from the deck of an incoming steamer on a bright day. If the tourist has his first glimpse of Lanka in the night, he would see the harbour lights blinking across the waters in the heavy dark night. His

first experiences would be at the G. O. H., or at the Galle Face Hotel overlooking the sea. The tourists who have not been to Mount Lavinia have missed the glamour of a beautiful spot which causes every foreigner to carry away with him delightful memories.

The spot where native life could be observed at close quarters would be the Pettah, which hums with activity for long hours of the day. But Pettah with all its offending characteristics and noise is a strange mixture of East and West.

The lures of Lanka are not to be found amidst the din and bustle of traffic in Colombo but in the sights and sounds of the countryside far and away from the din of modern civilisation that causes those sands of human lives to live a mechanised, un replenished existence. In the midst of the profound silence of the countryside one finds the lures of Lanka. "Variety is the spice of life" and Lanka has a variety of sights and sounds that do not cause a feeling of monotony and strain.

A motor drive along the palm-fringed shores of South Ceylon would be a pleasant one. How delightful would it be to listen to the gentle moaning and whispering of the wind and to see the coconut palms with their green plumage sway to and fro in the gentle breeze. How delightful would it be to hear the hissing and the roaring of the sea and to see the foamy crested waves move swiftly over the waters and dash against the jutting rocks or leap over the wet, white sand onwards to the beach. Sea and sky are so mysterious, ever-changing, and never-ending that one can gaze at both of them in speechless wonder for a very long time and yet not feel the strain.

The hills and valleys too have their lures. Kandy—the magnificent hill station of Lanka, with a lovely lake nestles among the hills. A motor drive from Colombo to Kandy would bring one into contact with a variety of luxuriant vegetation. As one ap-

proaches Kandy one is enamoured by the riot of colours and lovely landscapes. A few hours spent in the Botanical Gardens at Peradeniya would give one a satisfaction from the aesthetic point of view as well as from the academic point of view.

If one motors further away from Kandy towards Nuwara Eliya one would find sheer delight in the motor drive along the winding steep ascents, and around hairpin turns. One would begin to wonder whether one feels giddy because of the motor drive or because of the ever-changing, colourful landscapes. Around each hairpin turn awaits a lonely landscape strangely different from the other landscapes yet so full of colour and charm. From Kandy towards Nuwara Eliya the hills rise until the majestic heights of Mt. Pedro. The hills afford a magnificent view of the countryside. Along the slopes of the hills one finds magnificent views of orderly rows of tea bushes and the red-roofs of estate factories and bungalows.

One gazes breathlessly at the distant blue hills which are here and there skirted by blue, misty expanses of jungles. One wonders at the greenness of the valleys where tiny silvery rills thread their way in and out. One would be delighted by the eternally murmuring sound of the beautiful waterfalls tumbling through the greenery on their slopes. As the water falls on jutting rocks and spreads out in spray and foam, a variety of colours are seen as the sun's rays intermingle with the spray.

The lures of the hills and the valleys should not offset Lanka's ancient civilisation. Lanka is not a country without a glorious past. It too had its glorious past—the days of royal pomp and splendour, of battles and victories. To recall the glory of the past one will have to visit the memory haunted ruins of Anuradhapura and Polonnaruwa. A wonderful fascination clings to the rock-hewn bathing pools, the ruined Brazen Palace, moonstone viharas, dagobas and ruined tanks. The sight of these ghostly remnants

Well Said

What God has joined together no man shall put asunder. God will take care of that.—*Shaw.*

Do not do unto others as you would they should do unto you. Their tastes may not be the same.
—*Shaw.*

What is a communist? One who has yearnings.

For equal divisions of unequal earnings.—*E. Elliot.*

When God created man, He overbaked him and found him a Negro. He half-baked another, the result being a European; and then he baked and got his man just right and perfect — it was an Indian.

Sir S. Radakrishnan

What is the Papal Bull? It is the animal in the vatican that supplies milk to the children of the Pope.

Deep thoughts are those which have no bottom.

The Episcopal Visit

Thursday the 16th of October was a memorable day for Jaffna College. The Rt. Rev. S. Kulandran, the first Bishop of the Jaffna Diocese of the Church of South India paid his first visit to his "Alma Mater" since his ascendancy to the Bishopric.

Addressing the students of the College at a special assembly he exhorted them to do their "utmost for the highest". In the evening the Y. M. C. A. & Y. W. C. A. entertained the Bishop and Mrs. Kulandran to tea. Soon after tea, a public meeting under the auspices of these associations was held. The Bishop delivered a stirring address on "Youth and the Church". He said that there was a definite movement towards the Church during the last decade. There were two reasons for this happy trend in Christendom. The first was a historical one. The Church, he observed, had stood for a Righteous Cause during the years of the war. He attributed the Universal Realisation of the impotence of human

organisations; while the Church, though being a body constituting human beings themselves, had a (+) sign before it, because the Church was guided by noble motives and by God. Continuing his address he explicitly stated his cardinal belief that we join the Church not because we want to become better Christians, but because we want to become Christians. The Bishop's speech made a very deep impression on the audience especially the youths. The meeting was well attended. Later in the evening the Bishop and Mrs. Kulandran dined with the members of the Round Table.

It would be interesting to note that the Bishop's first plea for Church centredness has been to the Youth. This is very significant indeed, Youth is the very vitals and the crying need of the Church. Bishop Kulandran has rightly Begun at the Beginning. We wish him all success.

J. M. N. K.
H. S. C. B.

பத்திராதிபர் பேருமுனை

“சம-உரிமை” :—

எம் கல்லூரி மாணவிகள் அருமை வாக இளஞாயிற்றுக்குக் கட்டுரைகள் வரையும் பொழுதோ, அல்லது மேடைகளில் ஏறிப் பிரசங்கங்கள் செய்யும் பொழுதோ, “பெண்களுக்குச் சம உரிமை வேண்டும்”, “பெண்கள் ஆண்களிலும் பார்க்க எவ்விதத்திற்கு குறைந்தவர்கள்”, “ஆண்கள் அதிகாரத்திற்கும் முறையிலும் பெண் உலகம் கடமைபற்ற வேண்டி” என்றெல்லாம் முழங்கி நிற்கின்றனர். உண்மையில் உலகிலேய இவர்களுக்கு இந்தச் “சம உரிமை” மறுக்கப்பட்டுள்ளதா, அல்லது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் மறுக்கப்பட்டுள்ளதா?

தென் ஆபிரிக்காவில் இந்திய மக்கள் அடைந்துவரும் கஷ்டங்கடையுள், அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளையு, ஐக்கிய தேசியக் குழுவின் (U. N. O.) முன் விரிவாக எடுத்தவைத்து, தென் ஆபிரிக்காவின் பிரதமர் ‘சிட்ஸ்’ தரையுடன் நடத்திய சொற் பேரில் வெற்றியாகக் குடியரசு மீதமிட கிழிபலட்சுமி பண்டிட என்பதை ஆண்கள் மறக்கவில்லை. இதே பெண் இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக ருஷியாவில் (Russia) சமமை யாற்றியிருக்கின்றா. சுதந்திர இந்தியாவின் மத்திய மாகாணத்திற்குத் தேசாதிபதியாக சரோஜினி நாயுடு கிளங்குகின்றா. இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திலும் மூன்று பெண்மணிகள் சமூகத்தின் சேவைக்காகத் தெரிப்பப்பட்டுள்ளதை எம் மாணவிகள் மறந்துவிட்டனரேபோலா.

எங்கள் கல்லூரியிலும் பெண்களுக்கு சம உரிமை கொடுக்கப்பட்டுள்ளதென்றே

எண்ணுகின்றோம். கல்லூரியிலுள்ள அபிவிருத்திச் சங்கங்கள் பல வற்றிலும் மாணவிகள் பதவி வகித்து நிற்கின்றனர். பிரியாவிடைக் கூட்டங்களிலோ, அல்லது வேறெந்தக் கொண்டாட்டங்களிலோ மாணவிகளும் பங்குபற்றுகின்றனர். சொற்பொழிவுகள் கூடச் செய்கிறார்கள். வகுப்பறைகளிலும் அவர்களுக் கமைக்கப்பட்டுள்ள ஆசனங்கள் மாணவர்களுக் கமைக்கப்பட்டுள்ள ஆசனங்களைப் போன்றிருக்கின்றன. சுருங்கக் கூறின், மாணவர்களுக்களிக்கப்பட்டுள்ள சொளகரியங்களைல்லாம் இவர்களுக்கும்ளிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்படியாயின் இவர்கள் கோரி நிற்கும் “சம உரிமை” என்ன? இனிமேலாகுதல் இவர்கள் இந்த “சம உரிமை” கிஷயத்தை விட்டு வேறெந்த கிஷயத்திலாகுதல் கட்டுரைகள் வரையவோ சொற்பொழிவு நடத்தவோ எத்தனிப்பார்களென நம்புகின்றோம்.

மாணவ சபை :—

மாணவ மாணவிகட்கிடையிலுண்டாகியிருக்கும் இந்த 50 | 50 பிராதினாந்தரன் போலும் கல்லூரி அதிபர்களும் மாணவர்களின் கையில் “பொதுப்பாட்க”யைக் கொடுக்கப் பயப்படுகின்றனர் மாணவ சபை (Student Council) யோன்றின் அவசியத்தைப்பற்றி ஆங்கிலப் பத்திராதிபர் பல தடவைகளில் எடுத்துக் காட்டியபொழுதும், அவரது வார்த்தைகட்கு அதிபர்கள் செவியாய்ப்பதாகத் தோன்றவில்லை. அடிமைக் குழியில் விழ்ந்துகிடந்த இந்திய நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் கிடைத்தவிட்டது. ஆனால் கயாதினத்தடன் சுற்றித் திரி

யும் எம் கல்லூரி மாணவர்கட்கு அவர் தம் குறைகளை நிவர்த்திசெய்துகொள்வதற்கு ஒரு இயக்கமில்லாதிருப்பது ஒரு பெருங் குறைபாடுகளுக்கிடையே. புது வருடத்துடனாகுதல் எங்கள் வேண்டுகோளை அகிபர்கள் அமுலாக்கத் தொண்டி வருவார்களென எதிர்பார்க்கின்றோம்.

தாயில்லாக் குழந்தை :—

தாயைப் போன்று, இளஞாயிற்றுக் குழந்தையைப் பாலுட்டித் தாலாட்டிச்

சொட்டி வளர்கவேண்டிய பொறுப்பை யுடைய எம் கல்லூரி மாணவிகள், குழந்தையைத் தவிர்க்கிட்டுத் தாம் கைகட்டி நிற்றின்றனர். இவர்களின் பராமரிப்பு குழந்தைக்குக் கிடைக்காவிடில் அது தாயில்லாக் குழந்தையின் கதியை அடைய நேரிடுமென்பதை மாணவிகட்கு வருத்தத்துடன் தெரிவிக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. தாம் செய்த தவறையுணர்ந்து இனிமேலாகுதல் இவர்களைத் தக்க கவனம் எடுக்கும்படி நினைவுறுத்துகின்றோம்.

கடற்கரை வனப்பு

ச. சண்முக வாடிவேல்.

வானவாயிய மரங்களின் தண்ணிலம் நீடிக்கும் மாலையோர். சீராகும் நீர்கொழும்பில் விற்றிருக்கும் சித்தி விசயகலூர் திருவாலயத்து மணி தன் இன்னிசை ஒசையைப் டரப்பி இறைவன், "சரணகமலாலயத்தை அரைநிமிடேராமட்டில் தவமுறை திரைமணவைக்க" னெனவுட்டியது. ஈசனைப் பூசனை செய்து யான் என் கண்பருடன் கடற்கரையை நாடிச் சென்றேன். மாலே மீந்தகை மணி கோரம் இருக்கும். கடல் முகட்டில் (horizon) விளங்கிய சோதி மயமும், சோதியின் பிரகாசமும், பிரகாசத்தின் வனப்பு ம் என் கண்களைக் கவர்ந்தன! செவ்வநீர்ச் செவ்வனே இச்சோதி. இயற்கை வனப்புத்தான் என்னே! என் மனதைக் கவர்கின்றதே!!

பகலவன் உதிக்குமுன் லீலகிற மயமாய் விளங்கிய ஆர்க்கிபின் நீர்ப் பரப்பு அவனது ஒளிபட்டவளகிற் பச்சை வர்ணமாய் மாறிவிட்டது. பரிதியின் பல்வகைக் கதிர்கள் அலைகள்மேல் துள்ளி விளைபவெதுபோலத் தோன்றிற்று. கடற்பாப்பும் குடபால் வானும் ஒருபொருள் விளக்கமுடையதாய்த் திகழ அவை இரண்டின் ஓங்குகளும் பொருந்த மிடத்தே கதிரவன் அக்கினித் திரைப் போன்று தென்படும் காட்சி, இவ்

வுகமே தன் வாயைத் திறந்து உதரத்திருந்த ஒரு பெருங் தீக்கட்டியினைக் கக்குதல் போலிருந்தது.

இலீதிப்படியிருக்கச் சிறு மீன்கள் கடலிற் துள்ளித் துள்ளி விளையாடும் பொழுது ருரீயனின் பொற் கிரணங்கள் வெள்ளிய செதிலிற் பட்டுப் பிரகாசம் செய்தனம் மீண்டும் மீண்டும் பார்த்து கோத்திரானத் மடைந்தேன்.

நீர்கொழும்பிற் கருகாமையில் இரு சிறு தீவுகளுள், மாலையோம் அல்லவா, ஆகையால் மனிதர் விடுகளை கோக்கினர். செம்படவர் வலையுடன் கடலுக்குப் போயினர். அனாதிமுடியாத காக்கைகள் கூட்டம் கூட்டமாகத் தீவுகளுக்குப் பறந்தன. இத்தருணம் கண்பனெருவன், "நீர்கொழும்புக் காக்கைகளின் மகாகரடு நடக்கப்போகின்றது போலும்" என்று கூற யாமனைவரும் உதரம் குலுங்கச் சிரித்தோம். கதிரவனின் கிரணங்களை கோக்கியிருந்தபடியால் வெப்பமாயிருந்தது. ஆகவே அவ்விடம் விட்டகலுவோம் என்று ஒரு கண்பன் கூற, வேறொரு கண்பன்,

"வெய்யோன் கிரணம் மிசச்சிமேவெய்யவளிற், செய்யோன் கிரணமிகத்தீதாமே—வெய்யகதிர் எல்லோன் கிரணத் தெரியினிலும் எண்ணிலார் சொல்லோ மிகவுஞ் சும்"

என்று கூறினார். இத்தகைய விடை பல வித எண்ணங்களைத் தூண்டியது. மேலும் யானிருந்த இடம் இத்துசமுத்திரக் கரை. கடலைப் பார்த்தால், அலைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வெள்ளை வெளேரென்று குன்றின் குவடுடன் உயர்ந்து பின்பு கருண்டு கீழே விழுந்து ஓ! என்று இலாந்து வருதலைப் பார்க்கும்போது போர் முனையில் வரிசை வரிசையாய் நிறுத்தப்பட்ட பரிகள் தம் கழுத்தி லின்றும் விழும் வெள்ளிய கூந்தல் அலை ய அலைபக் களைப் பொலிபுடன் வரும் காட் சியை மாடுபெரும் புலவர்களுடைய காகிரி கிர்ந்தியைப் பெற்ற மகர பராதத்தில் மகித்த ரூபகம் கரதலாகமலம் போன்று விளங்கிற்று. மேலும் அலைகள் மாறி மாறி வருதல் வாழ்க்கைக் கடலில் இன்ப துன்பமாகிய அலைகள் மாறி மாறி வரு தலை ஒக்குமன்றோ! ஆகா! எத்துணைச் சிறப்பான கற்பனை!!

இவ்வண்ணம் கடல் கொத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பாய்க் கப்பல் கள், வள்ளங்கள் முதலியனவற்றை அஞ் சா நெஞ்சம் படைத்த செம்படவர்கள், அத்தயில்லாத, ஆழம் தெரியாத கடலிற் செலுத்துவதைப் பார்க்க நான் அச்ச முற்றேன். பாய்க் கப்பல்கள் ஆடி யாடி இதே விழிப்போகின்றது என்று கூறக் கூடிய நிலைமையில் சரிந்து, கிமிர்ந்து செல்லுவதைப் பார்த்தவுடன், புகழேந் திப் புலவரால், ரளவெண்பாயில் வரை யப்பட்ட,

“போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திலாய்
காவாய் குழற கலங்குதுவாய் .....

என்ற அடிகள் தக்க இடத்தில் எனக்கு ரூபகம் வந்தது.

தூரத்தில் கடலின் கடுவே ஒரு பாறையொன்று விளங்கக் கண்டேன். அப்பாறையை அலைகள் எல்லாப் புறமும் மோதிடினும் அசைவற்றிருந்தது. இக் காட்சி வாழ்க்கையை விளக்குகிறது. வாழ்க்கைக் கடலில் பாசமென்னும் அலை களால் எல்லாப்புறத்திலும் நாம் மோதப் படுகின்றோம். மோதப்பட்டுப் “பாதகிக் கும் பாசியானோம்.” கடலிற் காணப்

பட்ட சுல்லப்போல் நாம் பாச அலை களால் தாக்கப்படாம லிருக்கவேண்டு மானால் — இறைவன் பாதமலரி! எம் மனம் பதியவேண்டும். அப்படிப் பதிந் தால் உலகில் பாச மலம் நீங்கப்பெற்று இன்பமாய்ப் பரிசுத்த வாழ்வு வாழலாம், பார்த்தீர்களா!

ஒடிப்போனவனுக்கு ஒன்பதாயிடத் திலும், அகப்பட்டுக் கொண்டவனுக்கு அட்டமத்திலும் ஈசங்கள் நிற்கும் வேளையில் வான வாழ்க்கையை வெறுத் துப் புலன போகத்தை காடித் தாமத மில்லாமல் ஒடிவந்த தேங்காயொன்று அலைகளால் கடலுக்குக் கொண்டுசெல் லப்பட்டது. அத்தோ! அலையிடைப்பட்ட துரும்பு போல விழுந்த விழுந்து, எழும்பி, உருண்டுருண்டு, புரண்டு, தாழ்ந்து தாழ்ந்து மிதந்து பட்ட பாடு பஞ்சு படாப் பாடு. வாசகரே, மனித ருக்கும் கஷ்டகாலம் வந்தால் அலை யிடைப்பட்ட தேங்காய் போன்று கஷ்ட ப்படுவர். இருந்த இடம் மணற்பீட லாதலின் உள்லாசமாக இருந்த போ கித்தேன். இதே வேளையில் அருணகிரி காதர் பாடியருளிய

“எழுடல் மணலை அனலிடினதிகம்
எனதிரப் பிறவி”

என்ற அடி திருப்புகழில் படித்த ரூபகம் வந்தது. நிறப்பு எண்ணியது என்பதையே எண்ணிந்த மணல்கள் குறிப்பிடுகின்றன என்பதை யுணர்ந்தேன்.

இவ்வசம் கடற்கரை வளைப்பில் ஆழந்திருக்கச் சூரியன் குடபால் சென்று மறைந்தவிட்டான். மற்றைய நண்பர் கள் உள்கிவிட்டுத் தாம் கூறியபடி என் னிடம் வந்த சேர்ந்தார்கள். அவர் களுக்கு இயற்கை வனப்பைக் கூறி னேன். இவ்வனப்புக் கலையில் மட்டு மல்ல இயற்கையிலும் பொதியப்பட் டிருக்கிறது. இவ்வனப்பும், வனப்பின் கற்பனையும் என் மனதை விட்டகலாது. இப்படிக் கூறி வரும்போது விட்டு வாயிலே அடைந்து விட்டபடியால், அவர்களிடம் விடைபெற்று விடு சென் டேன்.

பொழுது போகவேண்டும்!

ஆசிரியர்: அடே சோமு! உதலியென்றால் என்ன?

சோமு: ஒருவருக்கு 'உதை'த்த போட்டு அவர் 'தலி'ப்பதைப் பார்ப்பது

ஆசிரியர்: அடே மடையா! உதையும், தலியும் எவ்விதவியின்மீது புணர்ந்ததா உதலியை வந்தது?

சோமு: தலிவிதவியின்மீது, சார்!

ஒருவர்: எங்கள் வீட்டு வண்ணன் இருக்கிறானே! மிச்சம் மோசம்! காண் போகிறது துணிகளை அவன் திருப்பிக் கொண்டு வருவது கிடையாது. வேறு யாருடைய துணிகளையாவது எனக்குக் கொண்டுவந்த கொடுக்கிறான். என்னத்தை அவிவிட்டது பண்ணுது?

மற்றவர்: ஒகோ! அப்படியானால் அவனை எங்கள் வீட்டுக்குக் கொஞ்சம் அனுப்பினாயிருக்கேன்.

இரு சிறுவர்கள் புணர்ந்த பிறகு வண்ணம் செய்தார்கள். ஒரு 'ஸ்டேஷன்'னில் இறங்கி இருவரும் சேலாருக்கு வந்திருந்த ஒருவருக்குச் சென்றார்கள். அப்பொழுது தலிவண்ணம் புறப்பட ஆரம்பித்தது இதைக்கண்ட ஒருவன் "அடே வண்ணம் புறப்படுகிறது. வாடா போயோம்" என்றான். அதற்கு மற்றவன் "சும்மா இரடா. என்னுடைய கையிலே 'டிக்கட்' இருக்கும்பொழுது என்னண்டா வண்ணம் புறப்படுகிறது" என்றான்.

வக்கீல்: நீர் உண்மையிலேயே குற்றம் செய்யவில்லையா?

உத்தரவிட்டவர்: சத்தியமாக இல்லை.

வக்கீல்: குற்றம் நடந்த சமயத்தில் உம்மை யாவது பார்த்தார்களா?

உத்தரவிட்டவர்: எல்லாவேளையாக என்னை ஒருவரும் பார்க்கவில்லை.

காதலின் கோலம்

By. "தேனே"

மலை கோம், சிறுவனும் சட்டிற் புருத்தான். கோபாலன் காற்று வங்குவதற்காகக் கால்களையில் பெல்ல பெல்லத் தெருவழியே நடந்து சென்றான். அவர் முழுவதும் ஒரே அமைதியாக இருந்தது ஆனால் இடை இடையே ஆத்தை குறுகுது, காசும் கசைதலும் அவன் காதிற்கு வட்டியது. மறுவேளை வேலையைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு கோபாலன் மிக்க தரம் நடந்து வந்திட்டான்.

வந்த வழியே வீடு திருப்பும் தருணத்தில் யாரோ பெருமூச்சு விட்டது அவன் காதிற்கு வட்டியது. சட்டென வேர் ஊன்றிய மரம் போல் நின்ற உற்றுக் கேட்டான். திடீராக ஒரு பெண்ணின் குரல் வரவே புலம்புகின்றான். சிட்டச் சென்றவன் பின்வருகு சொந்தனைக் கேட்டான். "கண்ணே, அடிக்கக் கருப்பே என் பச்சைக் கிளியே உன்னை காண் கணவிலும் மறவேன் என்று

எல்லாம் கடிதம் எழுதிய நீர் இப்பொழுது என்னைக் கணவிலும் கருதுகின்றீர் இல்லையே. உம் கண்ணின் இதழ்களைத் தழுவித் தந்த கணையாளியைப்புகு மறந்தீர். கருணைக் கடளாகிய கடவுளை உன் மனமொருதல் உருவாது? இத்தனை வருடமும் சலித்துவந்தேன். இனிமேல் என் மனம் உலகமடைந்தது. காண் தெரிந்தவறி கடத்தவில்லை. தைதியின் சீரிய நிலை உண்மையாயின், கண்ணகியின் சத்பு உண்மையாயின் என் காதலனை இக்கணமே என் கண்ணுடன் கொண்டுவரல் வேண்டும். அல்லவா அடிக்க இதை இத்தக் கேணியில் விழுந்து இறக்கின்றேன்". இதைக் கேட்டதும் சட்டென்று வேலையைப் பார்த்து அத்த மாத நிற்றும் இடத்தை அடைந்தான். என்ன கோரல் அடிக். வீதிக்கு உத்தரவாணம் குவித்த கரணாருடனும் தற்கொலை புரிவதற்குத் தயாராகி கின்றான். "பெண்ணே பொது", என்று

சொல்லிக்கொண்டு அவன் கீதும் இடத்தை அடைந்தான். அவனைக் கண்டதும் அவன் ஒடிவந்து “கோபாலா வந்தவிட்டாயா? கடவுள் எனக்குக் கருணை காட்டினான்” என்று சொல்லிக்கொண்டு கண்ணில் ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்பப் புன்முறுவல் பூர்த்து நின்றான்.

கோபாலன் இடிவழித்தது போலப் பேச்சு மீன்றான். அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சற்றேர்த்துக்குப் பின் “என் பெயர் உனக்கு என்னென்று தெரியும்” என்றான். ஆனந்தக் கண்ணீர் கவலைக் கண்ணீராக மாறிற்று. விம்மி விம்மி அழுதான். “பெண்ணே என் அழுகின்றாய்? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே” என்றான். “கை ஹரியில் உம்முடன் படித்த களாயினியை மறத்துவிட்டேரே. ‘சிலிச்சேவில’ எல்லாவற்றையும் மறக்கச்செய்தது போலும்” கோபாலனின் டபையு சிலைவு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நினைவிற்கு வந்தது.

களாயினி!! கல்லூரியில்!! பீ. ஏ. வகுப்பில்!!! என்று மனதில் சிந்தித்தவண்ணம் அவளின் வதனத்தை உற்று கோக்கினன். இவன், களாயினிதான் என்று தெரிந்தது. அவளின் புலம்பலாக் கவனமாக யோசித்தான். நான் அல்லவா அட்படி எல்லாம் எழுதியிருக்கிறேன். “கோபு” என்று வரைவித்துக் கொடுத்த கணையாளியும் அவன் நினைவிற்கு வந்தது. இவன்தான் நான் காதலித்த களாயினி. ஆனால் அவன் பெற்றருக்கு விருப்பமில்லாத படியால் அல்லவா நான் அவளை மறந்தேன். இப்படி எல்லாம் கோபாலன் தன் மனதில் போர் இடுகையில் களாயினி “இவ்வளவில் உம்மைவிட எனக்கு வேறொரு துணையும் இல்லை. என் தந்தை தாயாரும் இறந்துவிட்டனர். உம்மை அடைந்தாற்றான் எனக்கு

விமோசனம். அல்லலிடிவல் நான் மண்ணாவது தின்னம்” என்றான்.

கோபாலன் மனம் பதறியது. தன் தந்தை தாயாருக்கு விருப்பம் இல்லையென்றது அவனுக்கு கன்குசத் தெரியும். பாலாட்டிச் சோட்டித் தன்னை அன்புடன் வளர்த்த தாயின் மனத்தைப் புண்படுத்த அவனுக்கு மனமே இல்லை. ஆனால்: இது பெண்தரோக மல்லவா. அவளின் வாழ்க்கைக்குப் பாதைக் கிடைத்திராகமல்லவா என்று எல்லாம் ஆலோசித்தான். அவளை கோக்கினான். தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சொரிந்தான். பெண் என்றால் பேயும் இராக்குமே. ஆனால் இவன் மனிதனல்லவா! அதவும் அவளை முன்பு காதலித்தவன் அல்லவா! அவன் மனம் உருகிற்று. “களாயினி சதாரே. கண்சத்தியம் தவறேன். வா விட்டே போகலாம்” என்றான்.

வீடு சேர்த்தான் தந்தையிடம் தான் களாயினியை மணக்கத் தீர்மானித்துவிட்டதாகச் சொன்னான் தகப்பன் எவ்வளவு புத்தி சொல்லியும் அவன் மனத்தைத் திருப்ப முடியவில்லை. அவருக்குக் கோபம் பொகலியது. “கன்றி செட்ட சாரே இச்சனமே என் வீட்டை விட்டு வெளியேறு. என் குடிக்குத் திரை வசை வைத்தாய் நீ” என்று பேசினார். ஏழை மனமுடைய தாய் “என் பிள்ளையை நான் விடமாட்டேன்” என்றான். ஆனால் தகப்பனார் “இப்பொழுதே கொலைத்துபோ” என்றார்.

அழுத முகத்தடன் களாயினியைக் கூட்டிக்கொண்டு வீட்டை விட்டுக் கிழம்பினான். சடார் என்று தகப்பன் கதவை அடித்துச் சாத்தினார். “ஆ தெய்வமே இவ்வளவில் பிரதாயம் என்பது இல்லையா” என்று சொல்லிக்கொண்டே கன்னிருளில் கக்கையுடன் மறைந்தான் ‘கோபு’.

சமூகத்தில் பெண்களுக்குரிய இடம்

By. “மகிமை”

மடைப்பள்ளி விளக்குகளை பெண்கள் என்னும் புராணக் கோட்பாட்டைச் சற்று விலக்கிவிட்டுப் பெண்மருக்குள்ள உண்மைச் சத்திய ஆராயப் புதுதல் சிறப்புடைத்து. ஒருவரது ஆற்றலை அவரது குண கவன்களைக் கொண்டு சிறப்பிடக்கூடும். மன்கையருக்கு

இயற்கையாயுள்ளது கனிவு, சாந்தம், பச்சாத் தாயம், பொறை, கண்ணம், கற்புடமை. இத்தகைய குண கவன்களைப் பெற்றிருக்கும் பெண்மரைய பச்சுணைக் காதலினைபொருது அனைத்துச் சமூகத்தினின்றும் பிரிக்க முற்படுவது எத்தனை அறியாமை?

பெண்கள் இலகுலில் மக்களிடேதா, பொருட்செய்தோ அன்புமேல் தன்மை யர். இவ்வன்பிலும் காய்மைப்பே சிறந்த வினாவும். குடிசையிது அன்பு கொண்டா லன்றி ஞாபகம் தன் கட்டின் கலங்களைச் சுவனிக்கமாட்டான். அன்பினால்நீரு குடிசைகள் கலப்ப னாழ்க்கையைக் கருதி கட்டியடி சீர்திருத்தம் செய்து காட்டு வளப்பத்தைப் பெருக்க முற்படுகிறான். சமூகத்தில் சுற்றார், கல்லாதவர், ஏழை, பணக்காரன் என்னும் பலதரப்பட்ட மக்களிடையே அன்பினையு இருத்தலன்றே காடு முன்னேதம். ஒருவரை யொருவர் கேளித்தால் தானே ஒத்தழைப்பும் தனித்தபோதலும் ஏற்படும். காயன்பு கொ ண்ட டெண்ணினங்கள் சமூகத்தில் இத்தகைய அன்பினையு ஒத்தழைப்பு, டொறையுடையம என்பவற்றைப் புத்தகச் சிறித சருவினா யிருப்பர் என்பதற் கையயிலில்.

அகிலை வர்க்கத்தில் இருப்பியுதும் ஆடவர் அறிவின மக்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவரப் பெண்ணுதலின்நி எத்தனரிப் பது மூக்கை கேரே தொவதற்குப் பதில் தலைமைச் சுற்றித் தொடும் அறிவியின் செயலை ஒக்கும். "பெண்ணென்றால் யே யு மிரக்கும்" எனும் முதுமொழிக்கொப்பப் பெண் கள் தம் அறிவுரைகளைத் அறிவினரை வடி கரிக்கும் தன்னையுடையவர் ஒரு பெண் சகையில் பேசுக்கடிகோ என்று ஆச்சரிய முறும் கல்லாதவர், மன்காயின் மடக்கும் அறமொழிக்கோக் கேட்கும்மேது தாரும் அக் கலையை வன் அடையலாகது என்ற ஆவம் அவர்களுக்கு நயந்தையிலேயே எனும், பெண் கள் முன்னேற்றத்தை ஆசித்தால் அவர் தம் மக்களையும் முன்னணிக்குக் கொண்டுவர முடி யும்.

பெண்கள் மனம்நவந்தால் ஆக்கவும் துடிக்கவும் கடும் என்பதை உலகமறியாம லிலில். ஆதும் பெண்ணுல் அறிவதும் பெண்ணுல் எனப் பறை சாற்றும் உலகத் பெண்ணின் ஆச்சர் றெழிலைப் பயன்படித் துவதற்கென்ன. அறிவில் ஆடவரிற் குறைத் தலால்ல பெண்கள். பொது அறிவில் குறைத்த

வர்கள் பெண்கள் எனக் குரக்குப்பிடி பிடிப் பர் பலர். ஆனால் ஆண்பின்னையியாத்தப் பல்லிடமும் சுயேச்சையாய்ச் சென்ற பல ரு-ணா பழகும் உரிமைமைப் பெண்களுக் களித்திருத்தால் அவன் பொது அறிவு ஆண் மகனுடையதற் கிடாகும். இதுபற்றி மக்கைய ருக்கு ஆண்களுக்கு சிதான கல்விபறியு அளிப்பது, பாயத்திலேயே மனமுடியாத தக்க வாலிபப் பிரயத்தில் மனமுடித்தல், தேடிப் பயிற்சி தரல், தொழில்முறைக்கான சித்தக்களைச் சுற்பிதம் போன்றவற்றைப் புத்தகமும், சமூகத்தில் ஆண்களுடன் சம இடம் அவர்கள் வருப்பர் என்பதற் கைய மிலில்.

அரசியலிலும் பெண்களுக்கு இடம் தரல் வேண்டும். ஏனெனில், ஒரு பெரியார் கூறு கின்றார். "உலக யுத்தத்தின்போது கூடிய முப் பெரியார் (Big Three) கூட்டத்தில் ஒரு பெண் மாத்திரம் இருந்து ஆலோசனை கூறியிரு பானாயின் உலகில் இன்று அணுக் குன்றி வீசும் இச்ச மிருகத் தன்மை ஏற் பட்டிராது" ஏன்? அரசியலில் பெண்களுக் குத்தக்க இடமளித்திருப்பின் உலகத்தில் யுத்த மென்றுதான் ஒன்று தலைகாட்டிரா. இன்று உலகில் சுயேச்சையாய்த் தலைமை வகுக்கும் காடுகள் தம் சுரோகையை உயர்விலையெய்தக் காரணமென்ன? பெண்களுக்குச் சம உரிமை கொடுத்த அவர்கள் உதவியையும் கடியதா லன்றோ?

தமிழகாட்டுப் பெண்மணிகள் பலர் மூக் காமுட்டு இருப்பப்பெட்டி கைக்கையொத்து மக்கிச் சிதக்கின்றனர். வீரமுடன் வெளி யேறி வேகமுடன் வேலைசெய்து, வெற்றிக் கொடி வீசி வீரமணிகளாய்த் திகழ இடவே காலம், சமூகத்தில் பெண்களுக்குக் கிடைப் பது ஒருமுதலையல்ல. ஏன், சமூகத்தையே தன் கரகனால் அனைத்துப் பரிபாலிக்கும் ஆட்டி சிதவமுடே அவர்களுக்குரியது. இது எட்டுச் சறைகாயன்று. டென்னுரிமை எனும் முடிபுனைத்து, கல்வியெனும் பட்டாடை போர் தது, வெளிகளும் கண்ணைச் சமூகத்தில் இடையருத் தொண்டியுரிமை என்பது தின்னம்.

திரு அவதார - புதுவருட வாழ்த்து

“இள ஞாயிறு”

ஆண்டவ னவதரித்தா னுதலி னென்று கூடி
மீண்டுமே தேவனுக்கு மேன்மையுன்னதத்தி லென்றும்
நீண்ட நற்சாந்தம், தர்மம் நிலைபெறு மன்பே பாரி
லாண்டிட வந்ததென்று மறைகுவிர், அறைகுவிர்.

புதுமலி வருடங் தன்னிற் போங்குத தேவ ஆசி,
சிதைவிலா வாழ்க சாந்தம், சமத்வ சகோத ரத்வம்,
இதமோடு மாந்த ரான்ம ஈடுற்ற மடைக ஏக
கதனவன் யேசு நாமம் குழுக வைய மேல்லாம்.

கிறிஸ்து ஜெயந்தி 1947. புது வருடம் 1948.

இப்பத்திரிகையில் வெளிவரும் கதைகளில் வரும் பெயர்
கள் கற்பனைப் பெயர்களே! அவை யாரையும் குறிப்பிடுவன
வல்ல. கட்டுரைகளின் அபிப்பிராயத்திற்குப் பத்திராதிபர்
உத்தரவாதிபல்லர்.

— பத்திராதிபர்.

இனி என்று காண்பேன்?

By. “இத்திரகூமார்”

H. S. C.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை நேரம், காசில் சந்தாக்களையும், கட்டிடக்களையும் தாண்டி, பசுமை போர்த்த அடிவானம் வரையில் விரியும் வயங்கன் எங்கும் சென்ற சுவரிலேயேது. காணிச் சிவக்கும் மேகங்களிடையே அருணை அஸ்தமித்தவிட்டான். ஆடவர்களும் இளம் கன்னியர்களும் கைகோர்த்த அங்கு மிகுமாக உலவுகிறார்கள். பட்டி ஜாலங்கள் தேனினுமிளிய காணத்தைப் பொழிந்து தங்கள் இருப்பிடம் செருகிறார்கள். தூரத்தே செம்படவர்களின் கடற் சிந்து மிகக் கம்பீரமாகலிருந்தது. கனவுகளில் பொன் வாசல் நிற்குமோ என்று என்னுள்ளம் எதிர்கோக்கியது என் கற்பனை ஒட்டத்துக்கு ஓர் எல்லையில்லை, அத்தனை செம்பிரங்கனோடு பசுமைப் புல்லில் கண்ணை மறந்து அப்படியே சாய்ந்த விட்டேன்.

காற்றினிலே மிதந்து வந்துகொண்டிருந்தது ஓர் இன்னிசைக் கீதம். இளம் பசுக்களும் மூன்றாம் விலங்குகளும் அகைக் கேட்டுப் பர சமயி கீதமும் அத்தேமானது வான வெளியில் தரகணங்களும் தயங்கச் செய்தது. இதுபேன்ற அக்கேமானது எங்கிருந்த வருகிறது; அதோ! நீல முகவிலிடையே வேயல் குழல் காசத்துடன் ஓர் உருவம் தோன்றியது. வானுலகை விட்டு வழிதவறி வந்துவிட்டானோ. செவ்வீரத்தில் புண்ணை பூத்திடவும், நீண்ட விழிகளில் இன்பக் கவிதைபுடனும், செம்பிரமன் அய்வுருவம், நீல வானிடையே செதக்கப்பட்ட ஓர் ஒயியம்போல் பிரகாசித்தது. நெற்றம் அப்போது ஜில்லென்று வீசிற்று. வேயல் குழலின் காதம் யாரையோ அழைப்பதுபோல் உலியது. நேன் சொரியும் அக்காசத்திலே

வழிசையின் இன்பமெல்லாம் எத்திப் பருகுபவன்போல் ஓர் இளம் கன்னி பரவசமாய்காணி சின்னும். அவன் மான் விழியில் தேற்ற அல் ஒயியமும் வேயல் குழல் எதத்தை நிறத்தி வாழா சின்றது. ஒயியத்தைக் காணவில்லை! லீலகன் புரியும் மாயக் கண்ணனோடு இன்பக் களிப்புடன் அம்மங்கை காண இசையில் சொக்கிவிட்டான். மீண்டும் கண்ணனின் வேயல் குழல் இப்போது காணாயின் தன்னை! வரவேற்பதுபோல் இருந்தது. தன் பரிவாரங்களாடிக மயலிசைக்கோடும் மரணினக்கோடும் தன்னை மறந்து தயவ்விசைக் கேற்ப கடனமாடிச் சளித்தான். திடீரென்று ஆண்த பேரீட்டினால் சோர்ந்து வீழ்த்தவிட்டான். மான் மிண்டும் தன் மாயா சத்தியை உயோகித்தான். வனிதையின் சோர்வு தீர்த்த விட்டது. ஆனால் சின்ற மாயனை கோடுக்கும் காணவில்லை. அவன் ஆறாத தயரத்தில் ஆழ்த்தவிட்டான்.

எழுந்தேன். கதர் காவலன் அதிகார கோரினையில், “யாரையா, இரவு அகால கோரத்தில் தண்ணச்சளியாகத் தாக்குகிறது.” ஆம், காந்தான்! உச்சத்திர லோகமும் வான நிலையில் அபுலி பானி வந்துகொண்டிருந்தான். மாலைகோக் காட்சிக்கெல்லாம் மறைத்தன். வங்கும் ஒரே சிசுபதம்.

தூரத்தே செம்படவர்களின் ஆரவாரத்தோடு கடல்களின் பேரிசைச்சுறும் ஒலித்தது. மனதில் பல்வேறு அலைகளுடன் கிம் மதியற்று விதி திரும்பினேன். ஆனால் அன்று கண்ட சுருட்டையை - இல்லா கணவை - இனி என் வாழ்வில் எந்துதான் காண்பேன்!

‘இளஞாறு’

என்னும் அருமைக் குழந்தை

தன் அன்னை

‘யாழ்ப்பாணக் கல் லூரி’க்கு

நூற்றிருபத்தைத்தாவது வருடக் கொண்டாட்டத்தின் போது

பரிவுடன் அளித்த

வாழ்த்துப் பாக்கள்.

By எ. வேலாயுதம், INTER ARTS.

வேண்பா

ஆநிரின் தாயே அன்பொழுகும் தாயகமே
சூருவத்தில் சூத்த பூங்கொடியே! — ஆர்வமுடன்
கொண்டாடும் யூகியில் குதாசலமே காமெய்தம்
வெண் டாமரைமனை வேண்டி.

அகவற்பா

ஆழிதும் இலங்கை அரிய யாழ்ப்பாணம்
மேழிச் செல்வர் மிஞ்சிப் போடாம்,
கனையிலாக் கல்விச் சடலினுட் செல்லும்
புரையிலா மாந்தர் போற்ற கல்லூராம்.
வடிக் கோட்டை வளம்பெற வேலான்
பட்டுக் கோட்டா செமினறி எனவே
பண்ணிய பயிரில் புண்ணிய மாகக்
கண்ணிய மான கனதன வான்கள்
அருமைமயம் பெற்ற அழகிய சிறுக்குப்
பெருமை வாய்த் பாலர் பலர்க்குச்
கல்வி யூட்டும் கவின்பெறு கோக்குடனும்
கல்வி வளரவும் கிறிஸ்து உம் வளரவும்
ஆயிரத் தெண்ணூற் நிருபத்து மூன்றில்
பாயிரத்தில் புகல வொண்ணு கைகல்லூரி
தாயிச்சுப் பட்டதவே தாமதமு மில்லாமல், [நும்
சோபித்துச் சென்றனரே கோதராக செல்லோ
தக்கொரு கல்லூரி தானென்று தாம்கண்ணித்து
மிக்ககல்விபெறதகதை புனன்றித்தேவையிலே!
முதற்றிலைவாட்டாட்டிப் புலர் என்மன்றோசொல்வார்
அசுற்றிலை வவான்றோ எப்பதை யாரறிவார்?
பட்டுக்கோட்டாசெமினறி வளாவேதானினைத்து
எட்டுமட்டும் முயன்றார் இரண்டாம் நிலைவாய்
டாட்டர் ஹோயிசெர்ரன் இரண்டாம் நிலைவாய்
காக்கித் தைவக்கும் கல்வையிற் வளர [சும்
ஆக்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார் சைவசித்தார்த்

இங்கிலாந்தில் மக்கள் வாங்கிப் படித்தாரோ!
தந்தை ஹெஸ்டியில் வந்ததைத் தகாலம்
வந்ததை யெங்களின் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி,
ஆயிரத் தெண்ணூற் நெருபத்தி ரண்டாம்
குயிற் போன்ற எத்தாயின் காலமே! [வண்டும்
ஆயிரத்தெண்ணூற்றுத் தொண்ணூற்றில்நெரு
[தொக்கும்
ஆயிரத்துத் தொனாயிரத்தில் கைவாளும் லிபிச்
தருவான் பிடுதனனும் பின்னே பிச்சனலும்
உருவாக வந்தாரின் கல்லூரி யினங்கலே!
பங்கரைப் வந்தது பத்தாண்டு முன்பாம்
அங்கலே இருக்கின்றார் ஆயிலில் தானே
வேந்தமனம் கோகாதி ரெத்தத் தையுண்டோ?
வந்துபாரும் ஆயிலில் வாய்சேரக் கதைப்பார்,
ஆகையோடு சிறிப்பா ரன்புடனே யழைப்பார்.
கோகாப்பொடுவென்றுளும் வாய்மடுத்தப்பேசார்,
எங்கே யிருந்தாலும் இன்னுரை புலவாரே,
ரங்கிய மாணவரும் மனம்வருந்த உரையாரே,
அறிவுடைய அரசாய் அரு ள்கு இறைமாய்ச்
சரிவர எனதும் சமத்தமம் டேசும்
அருணலம் வாங்கித் துறையாய்க்
சுருணைக் கடலாய்க் காக்குடைய காவலனும்!
இந்தத் தலைவர்களை ஈன்ற கைகல்லூரி
அந்தந்த கோர்த்தில் ஆற்றினான் தொண்டனை.
பத்தொன்பதின் வருடசே பத்து வருடகால

பத்திரிகை பிடுருளுவது பூனியன் கல்லூரியாய்
வடக்கே விளங்கியதாம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி.
சடக்கை வந்தாராம் விளக்கிட உயமை
முப்பத்தொன் திரண்டில் 'ஜே'லிச் செல்லையா
அப்பவே தானேயவர் அரியதுச் சிலவாரம்.
முதற் தமிழுறும் முன்வந்த செவ்வறும்.
இதனை யறியவே தமிழலகே இன்புறு!
அன்றை கல்லூரி அடைந்த கற்றவந்தால்
பின் வந்தாரே பன்னரிய சிலவாரம்
விஞ்ஞானம் கற்ற விறல்வேக் தொப்பாராய்
அஞ்ஞான மில்லாது அன்புக் குரியாராய்க்
கருணைக் கடலாய்க் தருமக் சொருபியாய்
அருணைம உயர்த்த யாண்கர்த் தமிழனாய்!
ரேயென் செல்லையா ஏழான்றி முன்பு
தெரியப் பட்டாராம் அமெரிக்கர் பேரவைவரால்!
அறிவி னுருவாகிய அண்ணலை யழகனைச்
சரிவரவே தான் சயாசம் பேசும்
உத்தம வண்ணலை உண்ணைக் கொழுந்தைப்
பத்தர் கழகைக்கவே பெற்றதென கல்லூரி.
ஆயிரத் தொன் னூற் றெழுபத் தொன்பதில்
உயிருடன் வந்தாராம் எண்ணெய் மிசைவெனினி.
ஆயிரத் தொன் னூற் றென்பத்து காண்காம்
வையம் வியே அந்தடைத்த காலம்.
இருபதாம் ஆற்றாண்டில் இருபத்து காண்கில்
மருவி வந்தனரே மனைக்குடை மக்கள்.
அவென் ஆயிரகாம் யாண்கர்த் தமிழன்
விண்ணின் உலகினில் வீரனாய் வந்தனம்!

வாழ் விருத்தம்

பேர்பெறுகற் கண்களெல்லாம். பெருகி வாழி!
சிர்பெறுகற் கங்கெதம் செழித்து வாழி!
கமத்தொழிலும் கைத்தொழிலும் என்கே வாழி!
மறைபுடனெழ் மறைவர்கள் மகிழ்த்தே வாழ்க

தென்னி மாட்டின் வரத் திருத்தியதும்
வென்றியாய் வேலைபல உன்னதமாய்க் கற்றதும்!
கருவும் தாமோதரமும் முதல் பீடியானதும்!
கதிரேவற்பின்னை தமிழ் அகராகி யெழுதியதும்!
பிரபல இலங்கைத் தேசாதி பதிகரின்
உரமிகு வார்த்தைகள் பன்னியை வளர்த்ததும்!
அன்றைய னுயர்ச்சி கண்டே காட்டும்,
என்னினிய அன்றை வவரையும் வளர்ப்பான், [டக்
கமத்தொழில் வளர்த்திடக் கைத்தொழில் பெருகி
கமத்தொழி லுடனே தமிழ்மண் வேலையும்
பன்ன வேலையும் பல சாத்திரங்களும்
உன்னத மாயே துவியக் கலையும்
கயிற்று வேலையும் கற்றச்சு வேலையும்
பயிற்றலிக்கும் வள்கன் உயரிய கல்லூரி.
தையலார் தமக்குத் தையலும் பையயவே
வையகம் வாழ்த்த வழங்குகக் கல்லூரி.
சந்தேக் கலையும் சொதமதோர் எத்தப்
பாக்கராக் கற்பிக்கும் பண்டியதோர் கல்லூரி.
வாசித்து முடிக்கவொரு வாகிக சரையும்
ஆசிரி வரசனும் அதற்கு வாய்ப்பவே [ம்
தொற்று வா யறியாத தொன்மைமிகு லொகியை
உற்றுவா யாகவே உடையதென கல்லூரி.
உணமைச் சுயேச்சையும் உயரிய கல்வியும் [ரும்
திண்ணையிடு கட்டடமும் திறமான (உ)வாத்திரா
வட்டிரை கசர்க்கோர் வாய்பிர சாதமாய்
கட்டவருக் களிக்கவே கல்குதென்கன் கல்லூரி

சயிற்றுடனே சளிமன்னும் துங்கி வாழி!
பயிற்றிமெழ் மாசிரியர் பல்லுழி வாழி! [னக்
தூன்றுறைகள் பங்கெரித்தோர் போற்றி யென்
காண்குறைகள் கலையறிய வாழி! வாழி!!

English Editorial Board

Editor :

A. Deva Rajah

Associate Editor :

D. S. Sanders

Literary Section :

Miss S. Kulanayagam

B. Thevarajah

Co-eds. Section :-

Miss C. Kanapathippillai

Miss P. Thirunavukarasu

Sports Section :-

A. M. Brodie

S. V. Paramsothy

Junior Section :-

S. Chandrarajah

S. Sivapragasam

Faculty Adviser :-

Mr. E. C. A. Navaratnaraja, B. A. (Hons.)
Lond.

A. C. M. P.

Tamil Editorial Board

Editor :

S. Selvaratnam

Associate Editor :

S. Somasundaram

Literary Section :-

S. Anpurajah

V. Sangarapillai

S. Shanmugavadivele

Co-eds. Section :-

Miss M. Kanagambigai

Miss K. Maheswary

Verse Section :-

E. Vellautham

P. Rajendra

Junior Section :-

T. R. Jeganathan

D. S. Ambalavarnar

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.